

деливъ и вече отъ високо гледаше на двамата си братя. Но скоро всичко му потръгна назадъ и за малко време загуби всичко.

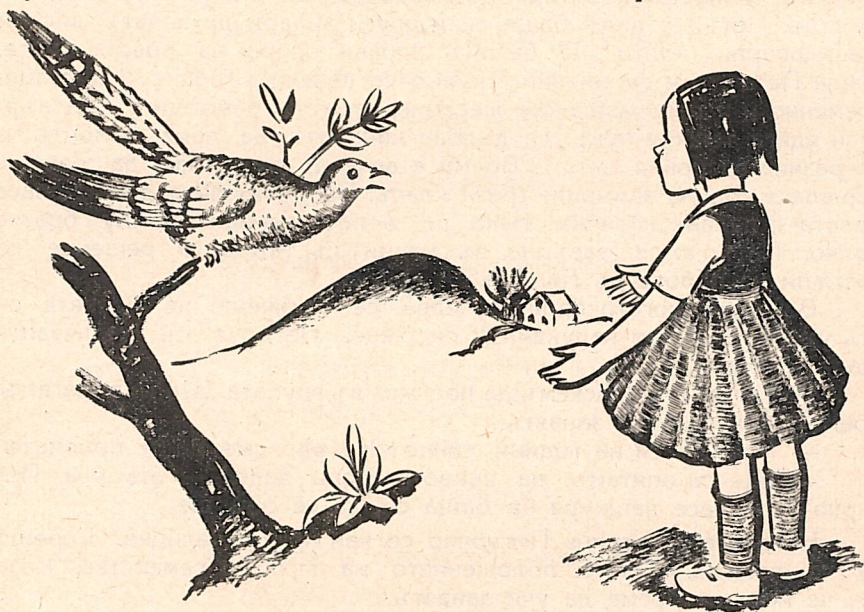
Вториятъ внукъ биваше навсѣкжде, кждето се надбѣгваха ездачи. Нищо не работѣше и, за да живѣе, продаваше отъ време на време понѣкой конь. Чакъ когато му остана само последниятъ конь, сѣти се, че трѣбва да работи, и стана коларь.

Но много трудно му бѣше отъ начало, защото не бѣ свикналъ да работи.

Най-малкиятъ внукъ се зае веднага мжжки съ земята. Изчисти добре оборитѣ и всичкия торъ изкара на нивитѣ. Най-рано отъ всички изора, прекопа царевицата, окоси и ожена. Ливадитѣ му дадоха сѣно като коприна. Нивитѣ му дадоха най-едро и най-чисто зърно. А неговата царица най-едри мамули насѣче, и тикви като жерава се натъркаляха между редоветѣ.

Дойде есенъта, радостна глъчка изпълни двора на най-малкия внукъ.

Т. Харманджиевъ

КУКУВИЧКА

Кукувичке
самотничке,
я кажи ми,
мила птичко,
що неспирно
ти си ходишъ,
низъ горитѣ
грижно бродишъ?

Да не търсишъ
ти сестричка,
що се скита
самъ — самичка,
или майка,
братецъ мили,
та хабишъ по
цѣлъ день сили?

Азъ я питамъ,
скрита въ шума,
тя ми дума
не продума,
а отъ бука
та на бука,
тжжно кука,
кука, кука...

Н. Илиевъ